

Za magickou energií Růže nebes do Dolní Kounice

GPS souřadnice: 49.0682078, 16.4640226

Praktické informace

Délka trasy: 3 km

Obtížnost: Nenáročná trasa po rovině městem. Pouze s následujícím desetiminutovým stupáním po křížové cestě. Kočárky ke kapličky nad městem bohužel nevyjedou.

Vzdálenost od Prahy a jak se tam dostat: 200 km můžete ujet za 2 hodiny (bez záruky - D1!). Jedete po D1, před Brnem odbočte na Rosice a posléze už šupem svištěte do Dolních Kounic.

www.idos.cz

Turistická mapa: [Odkaz na mapy.cz](#)

Parkování: Na Mlýnském náměstí.

Možnost občerstvení: Doporučujeme spíše restaurace na druhé straně řeky. Ceny jsou zde výrazně nižší.

Rosa Coeli

Otvírací doba

DUBEN, KVĚTEN, ŘÍJEN (pá, so, ne, státní svátek): 10:00-18:00

ČERVEN-ZÁŘÍ (denně): 10.00-18:00

Vstupné: plné - 120 Kč, snížené - 90 Kč, rodinné - 330 Kč

Nejbližší další výlet agentury Velká dobrodružství: Do Mikulova za příběhy moravského Toskánska, Lednice, Na Pálavu za lovci mamutů, Znojmo - dnes nevidím tě dvojmo, Brno.

Trasu pro vás prošla Lucie Nachtigallová

Popis výletu - Legenda pro rodiče

Milí cestovatelé,

máte rádi místa se zvláštní energií? Pak se vám v Dolních Kounicích bude líbit.

Podobně jako v Panenském Týnci i zdejší trosky kláštera Rosa Coeli působí na citlivější jedince svou energií. Stačí pouhých pár minut pobytu v magických prostorách syrové gotiky bývalého kláštera - a ucítíte to. (Předpokládáme, že jako naši výletníci jste megacitlivé duše.) V Kounicích ovšem není jen klášter, ale také zámek (který je prý se zámkem spojen tajnou chodbou). A hlavně nádherná kaplička sv. Antonína, ze které je přímo božský pohled na město, klášter, ale také na Pálavské vrchy. Krátkou trasu s jedním stoupáním projdou všechny děti od 5 let.

Dopis dětem

Ahoj, kluci a holky,

zřícenina kláštera, ke které vás dnes zveme, patří k nejvýznamnějším středoevropským církevním stavbám vrcholné gotiky. Tento skvost z pradávných věků je nejstarším ženským klášterem na Moravě a současně nejstarším šlechtickým majetkem. Je to prostě božská stavba plná tajemství... Nejen klášter je však hezký, ba i samotné město je kouzelné. Filmařům se líbí natolik, že se zde toho natočili víc než kde jinde. Například pohádku *O statečném kováři* (1983), hořkou komedii *Dědictví aneb Kurvahošigutntág* (1992), mysteriózní dílo *Lekce Faust* (1994), *Četnické humoresky* (2007), *Hlas pro římského krále* (2016) a *Labyrint* (2015).

Stejně jako ke všem našim výletům jste také k dnešnímu dostali originální mapu s vyznačenou trasou. Půjdete-li správnou cestou, budete se pozorně rozhlížet, číst texty a poslouchat, co říkají rodiče, jistě splníte všechny úkoly. Umíte-li už psát, doplňte podle uhodnutých slov tajenku a pečlivě ji uschovejte. Pokud nám pošlete dopisem, e-mailem nebo prostřednictvím FB správné řešení, zařadíme vás do slosování o Lumpardíky. Je důležité, abyste vždy uvedli k tajence (pozor, psát bez diakritiky) i kód výletu, který je napsaný na každé stránce.

Mapa výletu

Doplňovačka

Jdeme na to:

Umístěte vůz na parkovišti, které více než parking připomíná průmyslový areál. Po ploše zde jezdí vysokozdvizné vozíky naložené kyselými okurkami. Ale stojíte správně, nebojte! Nikdo vám plechového miláčka do sladkokyselého nálevu nenaloží.

Vydejte se ulicí směrem do kopečku cestou, kterou jste přijeli. Povedou vás šipky.

Starobylé město Dolní Kounice se nachází 25 kilometrů jihozápadně od Brna v údolí řeky Jihlavy, které obklopují okolní kopce s nepřehlédnutelnou siluetou zámku a poutního kostela svatého Antonína.

Otočte se a uvidíte ji na kopci za řekou.

Narazíte tu na mnoho památek vypovídajících o bohaté historii místa. Ať už se jedná o romantickou zříceninu kláštera Rosa Coeli, židovskou synagogu a hřbitov, několik kostelů a kaplí, historické měšťanské domy a v neposlední řadě kamenné kříže a boží muka stojící u cest vedoucích do okolí.

To vše dnes uvidíme. Ale musíme začít hezky od začátku - tedy u kláštera.

Kdo ho uvidí první?

Vidíte hvězdičku na štítě? Kolik má paprsků? Ukažte to na prstících...

Je tady někdo, komu je přesně tolik let? Tak ten může jako první zkusit vyřešit první dnešní úkol.

Přicházíte ke vstupu a k pokladnám. První otázku vylustíte přímo odsud, aniž byste museli dovnitř. I když samozřejmě návštěvu doporučujeme.

Na kamenném portálu nad vstupními dveřmi je několik vytesaných tváří. Spočítejte je a přičtěte k číslu číslovku čtyři.

1. Napište výsledek.

Dolní Kounice jsou starobylou obcí, jejíž původ se odvíjí od nejstaršího ženského kláštera na Moravě (1181), přesněji od kláštera premonstrátek zvaného **Rosa Coeli** (Růže nebes). Za husitských válek byl roku 1420 vypálen a v roce 1526 zrušen docela. Poté se vlivem nedalekých husitských Ivančic do Dolních Kounic rozšířily sekty novokřtěnců, českých bratrů a valdenských.

Sektáři z Velkých dobrodružství, račte dále!

Zřícenina bývalého klášterního kostela (chrámu Panny Marie) je úchvatná gotika v nejsyrovější podobě. Místo klenutého stropu můžete obdivovat oblaka a ptáky, místo varhan kvílí v kamenných portálech vítr. V noci z kůru volá sýček a chrámovou loď nasvěcuje měsíc...V létě pokrývá zemi vysoká tráva, v zimě bělostný sníh.

V současnosti je možné v areálu navštívit svatyně pod širým nebem, kapli pozoruhodně vyzdobenou postavami lesních bytostí, sakristii či zasypanou studnu. Rajskou zahradu dnes obkružuje křížová chodba, ve které jsou ve třech vrstvách pohřbené jeptišky. Nejspíš zde odpočívají opravdu pokojně, protože je až pozoruhodné, jak oblažující a povznášející vliv dokážou mít těžkopádné zdi z doby rané gotiky na náladu každého, kdo se jimi nechá „obejmout“. Prostě se tu odehrává něco tajemného. Možná je skutečně hlavní chrámová loď přijímačem pozitivní vesmírné energie... Co myslíte vy? Jsou zkrátka stále věci mezi nebem a zemí, na jejichž popchování nějak nemáme. Ba ani sebenašlapanější umělá inteligence.

Historika o vzniku kláštera Rosa Coeli je docela drsná. Podle ní se ve 12. století moravský pán Vilém z Kounic účastnil válečného tažení proti rakouskému vévodovi Jindřichovi II. Vilém a jeho bojovníci si však „vysloužili“ církevní klatbu, protože při vpádu do Rakous plenili úplně všechno, včetně církevního majetku. Nakonec kníže dosáhl v Římě příslibu zrušení klatby, ale pod podmínkou, že na svém panství postaví klášter. A tak byly již v roce 1183 uvedeny do románských zdí nového areálu premonstrátky z Louňovic pod Bláníkem. Vilém dal totiž slib, že vystaví klášter pro sto zbožných panen – možná právě tolik jich totiž knížecí vojsko znásilnilo a povraždilo...

Když v roce 1185 vpadl český kníže Bedřich na Moravu, padla za oběť ohni celá ves Kounice. Odolaly pouze klášter a kostel. Při druhém Bedřichově vpádu se strhla taková bitva, že prý Vilém z Kounic přežil jen zásluhou „bratrů a sester zaň v klášteře kounickém orodujících“.

Po vymření zdejší větve Kouniců v roce 1284 přešel klášter do rukou krále Václava II. a prosperoval tak zářně, že na kopci nad ním jeptišky záhy postavily z vlastních prostředků hrad, který měl chránit jejich bezpečí.

Za husitských válek byla Růže nebes vypleněna. Ale ještě než prchly, stačily údajně jeptišky ve zdech kláštera ukrýt své úspory – poklad. A ledva války skončily, začaly s jeho pomocí poškozené opravovat, rekonstruovat.

Líbí se vám klášter? Je tajemný a zvláštní, že? Zkuste se dotknout stěn a zavřete oči. Cítíte něco?

Ještě jedna zvláštní věc se zde (kromě naší/vaší návštěvy) odehrála, a to v první polovině 16. století. Zdejší probošt (správce) Martin Göschl přestoupil k luteránům a oženil se s jednou z jeptišek. (V tom mu byl velkým vzorem Martin Luther, od něhož luteránství vzešlo – ten se též oženil s jeptiškou, aby dokázal, že bible kněžím manželství neupírá.)

Göschl byl suspendován, jenomže odmítl klášter opustit a žádal, aby klášterní majetek přešel do jeho vlastnictví. Biskupská komise však neustoupila. Zvláště poté, co shledala, že klášterní život pod proboštovým vlivem je „neřestný a krajně pohoršlivý“. Göschl nakonec zemřel ve vězení olomouckého biskupství. Klášter dostal nového probošta Jana, ale ani potom se počínání premonstrátek nejevilo jako příliš svaté. Lidé z okolí se prý na to nemohli dívat, do kláštera vtrhli a zpustošili ho.

Pověst říká, že to bylo v noci, jeptišky byly vyraženy a nejhříšnější z nich zazděna. Prý je tady někde dodnes... Nevidíte někde podezřelý hrbolek či zjevnou dostavbu? Co je prostě pro jednoho radost ze života, druhý bere jako hřích a zhýralost. A závist je – jak všichni víme – vražedná záležitost.

Rosa Coeli pustl. V polovině 16. století si sice Jiří Žabka z Limberka nechal hrad upravit ke stálému bydlení, jenže v kostele Panny Marie zřídil jen rodinnou hrobku. Klášter tudíž chátral dál.

V 17. století jej koupili strahovští premonstráti a opravili. Ale roku 1703, kdy byl znovu vysvěcen, vše zničil velký požár. Přesto je to krásné místo, Vypadá důstojně i ve svém rozpadu. Ať už zde pocítíte jakoukoli energii, je to stále místo tajemství. Co vše asi pamatují zdi, které zůstaly? Vroucí modlitby, strach, zoufalství? A opravdu řeholní sestry žily tak hříšně?

Podobně jako zdi chrámu v Panenském Týnci působí i trosky kláštera Rosa Coeli v Dolních Kounicích na citlivější jedince svou pozitivní energií. Jak už jsme si říkali, už jen pouhých pár minut pobytu v magických prostorách syrové gotiky bývalého kláštera vám vylepší náladu. A nejen to! Zdejší magická síla působí blahodárně na celý organismus. Svě o tom věděl i básník Jan Skácel, na kterého pobyt v Rose Coeli udělal takový dojem, že o tom napsal stejnojmennou báseň:

Na celém světě není tolik ticha, jako když sněží v Dolních Kounicích

A probořenou střechou katedrály snáší se k zemi bílý sníh...

(J. Skácel)

Opouštíme klášter a vydáváme se Růžovou ulicí až k silnici, která nás odvede k místnímu hradu.

Znáte nějakou pohádku o růžích? A co nějakou písničku. Třeba tuhle...

Okolo Hradce v malé zahrádce rostou tam ???? růže.

Jedna je červená, druhá je bílá, třetí kvete modře.

2. **Doplňte počet růží v písničce.**

Klášter Rosa Coeli je se zámkem Dolní Kounice v mnohém spojen. Podle pověsti dokonce i tajnými chodbami. Pravdou je, že se pod zámkem rozsáhlé podzemní chodby nacházejí. Jedna z nich se dokonce prudce svažuje útroby kopce směrem ke klášteru. Dosavadní zkoumání propojení zámku s klášterem neprokázala. Což ale neznamená, že neexistuje. (Možná jen byli výzkumníci líní a nedbalí.) Podle jiné pověsti se v podzemních chodbách dodnes nacházejí kosti umučených lidí. Bojíte se? Není čeho! Živých se bojte!

Kostí je ostatně okolo vás víc, než si dokážete i jen představit. V těchto místech totiž žili lidé již před 60 000 lety. Dokazuje to v blízkosti Kounic nalezená Věstonická venuše, pozůstatky osídlení i nedaleko vykopaný tábor římských legií. Což ostatně prokazuje, že už pralidé vycítili, že to tu dýchá pozitivní energií. K intuici se jako rozumový argument připojily úrodná půda a dostatek vody – a bylo rozhodnuto, že tady bude jejich nové DOMA. Od těch pračasu tu bylo živo. Přes místní brod překračovaly řeku Jihlavu od starověku kupci, cestující, prostě kdekdo. Aby zde bylo také bezpečno, na kamenném ostrohu nad řekou vyrostl hrad s mohutným opevněním. A jako jeden z mála v okolí nám vydržel dodnes.

Snad je to i tím, že hradozámek v Dolních Kounicích kupodivu ještě tak úplně neobjevili turisté. Ač patří k nejzajímavějším památkám republiky. Podáte si tu přece ruku se sedmi sty roky historie, doslova vás ovane svým poučným a mnohé pamatujícím dechem.

Původní gotické opevnění i renesanční palác nabízejí mnohé stavebně historické lahůdky – zelenou komnatu, původní černou kuchyni, hradní převět (WC), a především unikátní točité samonosné schodiště z pískovce, jaké u nás jinde nenajdete. Nově bude zpřístupněna část rozsáhlého podzemí hradu, které je protkáno tajnými chodbami (jak už jsme si říkali).

Goticko-renesanční **hrad a zámek** v Dolních Kounicích byl veřejnosti otevřen teprve roku 2007. Klášterní hrad, jediný na našem území, je historicky spjat s kongregací sester premonstrátek z nedalekého kláštera. Koncem 13. století si ho nechaly postavit na svou ochranu. Po jeho zániku v první polovině 16. století došlo k přestavbě hlavní hradní budovy v honosný renesanční zámek. Gotický obranný systém hradeb, věží a příkopů však zůstal zachován až do současnosti.

„Oživovači“ hradu a zámku v jednom se rozhodli využít k financování oprav originální metodu: Protože střechy volaly po inovaci, zamysleli se nad budoucím využitím jejich podkroví. A ejhle, napadlo je, že by se pod střechami sídla daly vybudovat apartmány. Kdo po nich zatouží, musí ovšem zaplatit nájem předem – a na pěkně dlouho. Jestli pak bude hnízdečko dlouhodobě obývat sám nebo ho přepronajímat, je jeho věc. Takže jestli máte zájem investovat do něčeho, co teprve možná bude, tak do toho.

Od hradu šupajdíme stejnou ulicí až dolů do města. Všude kolem rostou akáty. Poznáte je?

Trnovník akát má řadu předností, pro něž byl dříve často pěstován. Dnes se však již od jeho okrasných výsadeb ustupuje, protože jde o silně invazní rostlinu. (Invazní znamená, že kam ho dáte, tam se rozroste a utlačí všechny ostatní rostlinné domorodce až k smrti.) V sousedství tohoto trnovníku se u nás nedaří žádné jiné přirozeně rostoucí rostlině ani dřevině s výjimkou bezu černého. A právě ve spolupráci s ním tvoří trnovník akát doslova neproniknutelné porosty. Z bylin v těchto džunglích najdeme především vlaštovičnick větší. Jinak nic moc. Ke svým vpravdě útočným okupačním výpadům používá trnovník kořeny. Důsledek? Vykořenit ho (tj. zbavit se ho) je velmi obtížné.

Vidíte vedle akátu bez černý a vlaštovičnick? A poznáte je vůbec?

Akát moc radosti Kounicím nedělá, ale v okolí se daří jiné mimořádně sympatické rostlině.

Na vinicích v okolí Dolních Kounic a nedalekých Moravských Bránic se daří především červeným vínům. Zdejší Frankovka či Svatovavřínecké mají vynikající pověst a ve městě najdete několik vinařství, která kromě klasického prodeje nabízejí i návštěvy vinných sklepů a degustace místních vín. Ochutnávky rovněž doprovázejí řadu místních akcí, například květnové Svatogothardské slavnosti, historické slavnosti Rosa coeli začátkem září nebo Svatováclavské slavnosti na konci září.

Míjíte domeček, který vypadá jako jahodovo-pistáciová zmrzlina. Který to je?

Vidíte ještě nějaké domečky, které mají barvu zmrzliny?

Zastavte se až u kostela. Jdeme si totiž pro další písmenko.

Kostel sv. Petra a Pavla byl zbudován v letech 1877 až 1879. Stavbu navrhl architekt Schleps z Valtic. Jedná se o novorenesanční sálové trojlodí. Nad průčelím se nachází hranolová zvonice. Tento svatostánek nahradil starší kostel, který musel být po povodni stržen. Ze starého farního kostela pochází například mramorová kazatelna. Nakoukněte a uvidíte ji.

Nalevo od kostela stojí velký dřevěný kříž.

3. Opište první slovo na kříži.

Od kostela se kolem kašny vydáme až na Masarykovo náměstí. Doprava na most zatím nejedeme, vydáme se přes autobusové nádraží doleva k synagoze.

Zdejší synagoga patří mezi nejstarší na Moravě. Poté, co švédská vojska zničila původní **synagogu**, židovská obec v letech 1652 až 1656 uprostřed nového ghetta postavila novou modlitebnu. Vnitřní stěny byly ozdobeny hebrejskými texty a ornamentálními vzory. V roce 1851 byla přistavěna ženská galerie s pavlačí. Od druhé světové války sloužila synagoga převážně jako skladiště.

V roce 2004 byla synagoga zrestaurována a nyní se v ní konají kulturní a jiné společenské akce. Do synagogy se vchází hlavním vchodem, který kráší kamenný reliéf. Stěny v interiéru jsou stejně jako v některých dalších synagogách na Moravě vyzdobeny cennou barokní výmalbou s liturgickými texty v hebrejštině. Nachází se zde také malá expozice věnovaná historii místní židovské obce.

Nejprve si prohlédněte krásný kamenný vstup, pak také židovskou hvězdu na stěně.

4. Kolik má cípů?

Pokud máte rádi funerální (hřbitovní) turistiku, zajděte se také podívat na kounický **židovský hřbitov**.

Byl založen v roce 1680 ve svahu nad ghettem na jižním okraji města po zrušení staršího hřbitova, který stál na jiném místě. Původně byl přístupný ze severní strany pěší cestou. Nynější vchod je z jihu z ulice Trboušanské. Hřbitov je ohrazen masivní kamennou zdí. Nalézá se zde asi 1 500 nepravidelně rozmístěných náhrobků. Řada z nich pochází z období baroka a klasicismu, nejstarší se datuje k roku 1688.

Od synagogy se vrátíme ke kulturnímu domu. Jsou zde veřejné toalety, kdyby někdo potřeboval...

A jdeme přejít most. Víte, jak se jmenuje řeka pod ním?

Málokdo by v nepříliš vodácky atraktivní **řece Jihlavě** hledal cíl možných turistických výletů. Přesto jím je. Na necelých dvou stech kilometrech svého toku vám představí tajemná zákoutí středověkých měst, přírodní krásy Českomoravské vrchoviny i moderní technické památky. To vše okořeněné rezavým mokem z pivovaru, který se pyšní filmovou rolí.

Řeka Jihlava, která pramení v Javořické vrchovině u místa s legračním názvem Počátek ve výšce 670 metrů nad mořem, v minulosti patřila k významným hraničním tokům.

Pod svým původním názvem Ihlaava oddělovala na východě majetek významného želivského kláštera. Dnes je nejvýznamnějším místem na mapě jihlavského povodí stejnojmenné město, centrum kraje Vysočina – Jihlava.

Dále vody Jihlavy protékají městem Třebíč. (I tato výše uvedená místa poznáte na našich výletech s tajenkou.)

Řeka Jihlava také teče kolem Dalešického pivovaru. Přestože patřil k vyhlášeným již v 18. století, nejslavnější kapitola jeho dějin se datuje do doby, kdy se zde již pivo nevařilo. V roce 1980 si opuštěný areál vyhlédl režisér Jiří Menzel, aby zde natočil jeden z nejslavnějších filmů na motivy knihy Bohumila Hrabala – Postřižiny. I díky filmovým a pivním nadšencům pivovar nezanikl.

Komu se sbíhají sliny na chmelový mok? Nejen jim bude hůř, protože nás čeká kopeček. Vzhůru křížovou cestou!

K nejvýraznější kounické dominantě, kterou je **kaple sv. Antonína**, vede z města cesta se 14 zastaveními. Začíná na konci náměstí Míru za restaurací U Gottwadů. (Gottwalda známe jen jednoho a na toho raději vzpomínat nebudeme. Raději se vrátíme k Ježíšovi.)

Křížová cesta, kterou právě zdoláváme, pochází ze 2. poloviny 18. století. Je tvořena drobnými výklenkovými kaplemi, v nichž byly původně k vidění kamenná ztvárnění pašijových scén. Dnes už jich zde moc není, někde zůstala torza. Aby se zachránilo alespoň něco, byla část z plastik přenesena do předsíně kostela sv. Petra a Pavla na náměstí.

První kapličky najdete schované už v zahrádkách domů pod kopcem, a to v ulici Antonínské.

Vypátráte je?

Těžce šlapeme vzhůru. Vyprávět si budeme až nahoře tak za 10 minut.

Na místě dnešní kamenné kaple vyrostla v roce 1654 dřevěná kaple zasvěcená sv. Antonínovi a sv. Floriánovi jako přímluva za to, aby byly město a okolní obce uchráněny před přírodními katastrofami. Protože opravdu žádná pohroma panství v době po postavení kaple nepostihla, vznikla tradice poutí ke sv. Antonínovi za účelem poděkování za ochranu. Tyto poutě se konaly ze všech obcí panství. I proto přestala původní dřevěná kaple takovému náporu vděčných věřících stačit a bylo rozhodnuto o stavbě kamenného svatostánku.

Na kapli najdete železnou cedulku a zjistěte, v jaké nadmořské výšce se nalézáte.

5. **Opište druhou číslovku z čísla.**

Sami musíte uznat, že na Dolní Kounice je nejkrásnější pohled shora. Na stránkách malebného údolí řeky Jihlavy se rozkládají lesy, ovocné sady i vinice, ve městečku se před vámi jako na dlani otevírá přehlídka zajímavých památek. Od několika kaplí přes zámek, klášter a synagogu až po židovský hřbitov.

Poznáte, kde všude jste byli?

Až se dostatečně vydatně pokocháte, vydejte se dolů. Tentokrát stezkou, která vede od dolní kapličky u výhledu.

Přejděte most a vydejte se na parkoviště. Nyní pro změnu kolem kostela spodní Tovární ulicí.

Určitě se zastavte u místní prodejny brýlí. Musejí ji totiž vlastnit vtipní majitelé. Reklamní nápisy jsou zábavné a neotřelé.

UŽ TADY BYLI DLOUHÝ A ŠIROKÝ A NA TEBE, BYSTROZRAKÝ, TAKY JEDNOU DOJDE!

Za chvíličku už uvidíte klášter. Kousek od něj máte zaparkované auto.

Měli jste štěstí na počasí? Líbilo se? Tak teď už jen mrknout do tajenky a zjistit, co na nás z ní kouká.

Co to je za jméno? Vysvětlíme.

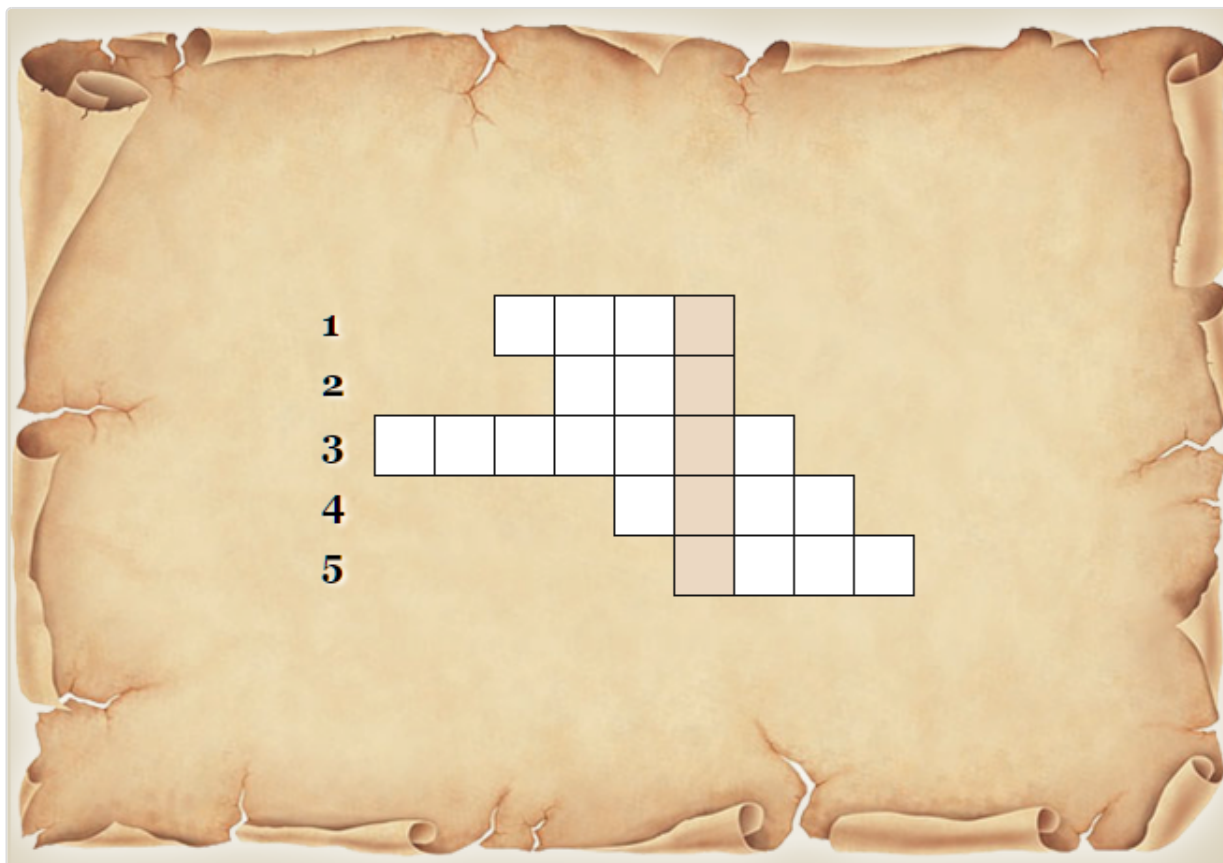
Klášter Rosa Coeli je oblíbeným místem českých filmařů. Režisér Petr Švéda si ho vybral jako dějiště své výpravné pohádky *O statečném kováři* z roku 1983. Do hradu Černého krále – ve skutečnosti našeho kláštera – přichází kovář Mikeš v podání Pavla Kříže se záměrem osvobodit ztracené princezny. Setkává se tu s králem v podání Petra Čepka, který ho vítá slovy: „Tak to jsi ty, ten troufalec, který se odvážil až sem. Života si nevážíš?“

My se odvážili, přestože si života docela dost vážíme. A nelitovali jsme.

Nyní se s vámi neradi, a proto co nejpomaleji loučíme. Doufáme, že se vám s námi líbilo, a těšíme se na našich dalších výletech s tajenkou na shledanou! :)

Otázky k tajence

1. **Napište výsledek.**
2. **Doplňte počet růží v písničce.**
3. **Opište první slovo na kříži.**
4. **Kolik má cípů?**
5. **Opište druhou číslovku z čísla.**

A co můžete vyhrát?

Tajenku pošlete na e-mail veldo@veldo.cz. Můžete ji také poslat ve zprávě na náš Facebook "Velká dobrodružství". Každý měsíc vylosujeme jednoho z výletníků, kterému pošleme našeho **Lumpardíka z podhradí**. Vždy připojte celé jméno, adresu a také kód výletu.